

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa J. D.

przeciwko A. J. i J. J.

o eksmisję z lokalu mieszkalnego i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2008 r.,

na skutek skargi pozwanych o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 grudnia 2006 r., sygn. akt II Ca

(...),

odrzuca skargę oraz oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

Uzasadnienie

Pozwani A. i J. J. zastępowani przez profesjonalnego pełnomocnika wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 grudnia 2006 r.

Skarga podlega odrzuceniu z następujących powodów:

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. jednym z wymogów prawidłowego sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem jest powołanie podstaw skargi i ich uzasadnienie. Niniejsza skarga nie wypełnia powyższego obowiązku.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że

wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Niniejsza skarga nie wypełnia obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać ponadto uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Obowiązek uprawdopodobnienia szkody wyrządzonej zaskarżonym orzeczeniem zostaje spełniony, jeśli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym. W postępowaniu wywołanym skargą Sąd Najwyższy – jak już podniesiono – wprawdzie nie bada tych dowodów, ale ich powołanie jest konieczne dla uprawdopodobnienia (uwiarygodnienia) szkody. W przeciwnym razie mogłoby się okazać, że skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem przyjęta zostanie do merytorycznego rozpoznania, mimo że zaskarżone orzeczenie nie spowodowało szkody, albo wywołało skutki, które tylko w mniemaniu skarżącego stanowią o szkodzie, która w istocie nie zaistniała.

Skarżący nie uprawdopodobnili w skardze wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.) i dlatego orzeczono jak w sentencji.

Oddalając wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że jego pismo procesowe, mające stanowić odpowiedź na skargę, zostało wniesione po upływie dwutygodniowego terminu przewidzianego dla podjęcia tego rodzaju czynności (art. 398⁷ § 1 k.p.c. w zw. art. 424¹² k.p.c.). Pismo to nie mogło być zatem za taką odpowiedź uznane (art. 167 k.p.c.), co

wykluczało przyznanie zwrotu kosztów wiążących się z jej sporządzeniem i wniesieniem.